RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 126.025 van 3 december 2003
in de zaak A. 94.666/VII-30.251

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat S. LAUWERS,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Opperstraat 95

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van vermeende Somalische nationaliteit, op 21 augustus 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 juli 2000 tot weigering van in overwegingname van een vluchtelingenverklaring, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 15 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 10 september 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TOCK, die, loco advocaat S. LAUWERS, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

Op 3 juli 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken de bestreden beslissing tot weigering van in overwegingname van een vluchtelingenverklaring, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

> "(...)
> Betrokkene heeft op 19/02/1999 een eerste asielaanvraag ingediend bij DVZ bureau R. Deze asielaanvraag werd door het CGVS negatief afgesloten op 09/09/1999. Op 03/021999 heeft betrokkene een tweede asielaanvraag ingediend bij DVZ bureau R. Betrokkene is sinds zijn binnenkomst in België op 18/021999 niet naar zijn land teruggekeerd. Betrokkene brengt tijdens zijn tweede asielaanvraag geen enkel nieuw feit aan dat zich heeft voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure. Derhalve wordt deze tweede asielaanvraag niet in overweging genomen.
> De bovenvermelde verklaring wordt niet in overweging genomen.
> (...)".

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 1, 2 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève), goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat de

verzoekende partij in wezen stelt dat haar verklaring te licht werd genomen, wat blijkt uit het feit dat zij vijf maanden heeft moeten wachten op een beslissing; dat zij voorts stelt dat de verwerende partij een manifeste appreciatiefout heeft begaan, omdat uit het asielrelaas blijkt dat de omstandigheden in hoofde van de verzoekende partij dermate veranderd waren dat zij een tweede asielaanvraag konden rechtvaardigen; dat zij poneert dat het terugsturen van mensen naar een land waar hongersnood heerst mensonwaardig is;

Overwegende dat de Conventie van Genève, niet verbiedt dat de verdragsluitende staten een regeling uitwerken waarin de criteria worden vastgelegd voor het in aanmerking nemen van een vluchtelingenverklaring; dat de Belgische Staat dit heeft gedaan in artikel 52 van de Vreemdelingenwet; dat niet wordt aangetoond, zelfs niet aangevoerd, dat deze wetsbepaling strijdig zou zijn met voornoemde verdragsbepaling; dat artikel 52 van de Vreemdelingenwet, daargelaten of deze wetsbepaling op het huidige geval kan worden toegepast, aan de overheid, bevoegd om uitspraak te doen over een asielaanvraag, een discretionaire beoordelingsbevoegdheid laat, die de redelijkheid tot grens heeft; dat deze wetsbepaling niet geschonden is louter en alleen omdat die overheid onvoldoende geloof heeft gehecht aan de niet door concrete elementen gestaafde beweringen van de verzoekende partij; dat niet wordt aangetoond dat de bevindingen waartoe die overheid is gekomen na analyse van het asielrelaas van de verzoekende partij feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn; dat, zo het middel dusdanig geïnterpreteerd wordt dat de verzoekende partij de materiële motiveringsplicht geschonden acht, zij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en de gevolgtrekkingen die deze daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten de feitelijke toedracht van de asielaanvraag te beoordelen, wat zaak is van de tot beslissen bevoegde overheid; dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de verzoekende partij niet aanvoert, en bijgevolg evenmin aantoont, dat de motieven onredelijk zouden zijn; dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de appreciatie van de minister van Binnenlandse Zaken op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uitmaakt; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel de schending wordt ingeroepen van “verzoekers regularisatieprocedure en van het recht van verblijf dat ermee samen gaat”; dat de verzoekende partij stelt dat zij een verzoek tot regularisatie heeft ingediend en

bijgevolg over een “verblijfsrecht” beschikt; dat dit recht volgens haar is geschonden door het betekenen van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Overwegende dat de verzoekende partij wel beweert maar niet bewijst dat zij een regularisatieaanvraag overeenkomstig de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk heeft ingediend; dat dit evenmin blijkt uit het administratief dossier; dat de Raad van State de feitelijke grondslag van het middel niet kan beoordelen; dat overigens niet blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten onmiddellijk, zonder de afloop van de beweerde regularisatieprocedure af te wachten, zal worden ten uitvoer gelegd; dat het middel alleszins niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie december tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. SCHWEIGER. **E. BREWAEYS.**